

Микола й Лиска

Олена Пчілка

У нас Микола є, хлопчина,
Отам в селі його хатина.
Була собі в його й собачка,
Тихенька Лиска неборачка.
Така-то вже вдалась плохенька,
Лагідна та смирененька.
Микола вдачу тую знав
І Лиску часто дратував.
Бо все вона терпіла
(Терпіти, бач, уміла!),
Микола вломить калача
Або смачного плескача
І маслом ще його помаже
Та Лисці здалека й покаже:
— Цю-цю! Цю-цю!.. Ось на тобі!
Бери, бери... бери собі! —
Голодна Лиска набіжить,
Вертить хвостом та аж тремтить,
Шматочка ласого бажає!
Та хлопець руку одвертає,
А потім знов за штуку цю:
— Цю-цю! Цю-цю!
Ось на, ось на!.. Бери, бери! —
І знов спинатись догори
Почне голодна собачка,
Сердешна Лиска неборачка.
І знов шматочка не здобуде,
Лише свій голод більш розбуде.
А хлопець дивиться, сміється,
Як Лиска біля його в'ється.
Так потішався наш хлопчина,
Та сталась і йому причина!
Одного разу так намучив
Біднячку Лиску, так докучив
Отим дражнінням, що вона
(Якою силою, бог зна!)
Як кинеться вже на Миколу,

Звалила з ніг його додолу,
Штанці новенькі порвала,
До крові литку покусала
І той шматочок одібрала!
От вам і Лиска та плохенька!
От і наука єсть гарненька!
Що і плохого не займай,
Не користай з його терпіння,
Не уживай того дражніння —
Бо є, й терпінню край!